

PALAVA PENSAS

(F[#]m – A – Hm – C^{#7})

J. Mäkinen

TAHDON NOUSTA KORKEALLE VUORELLE

JA SIELTÄ TOIVONI TAIVAASEEN PIIRTÄÄ.

HERRA LÄHELLES SAAVUIN NUORTA VOIMAANI UHKUEN.

TAHDON MATKANI KÄYDÄ HYMYILLEN JA

SILLÄ SULKIA HATTUUNI NIITTÄÄ.

LÖYSIN PALAVAN PENSAA, SAAPUI HERRAMME SANOEN.

OTA KENGÄT POIS SINUN JALOISTASI,

SILLÄ PAIKKA, JOLLA SEISOT ON PYHÄÄ MAATA.

KATSO, JUMALAN KARITSA, JOKA POIS OTTAA

MAAILMAN SYNNIN.

PYYSIN HÄNTÄ OHJAAMAAN KULKUNI.

HÄN NÄYTTI KULTAISTA KYPSÄÄ VILJAA,

MISSÄ VELJENI ISTUI HÄNEN LEIPÄÄNSÄ MURTAEN.

TÄMÄ LEIPÄ ON LEIPÄ MINUN RUUMIISTANI,

TÄSTÄ MALJASTA ELÄMÄ VIRTAA.

KUN TÄSTÄ PÖYDÄSTÄ KÄYTTE, KÄYKÄÄ MINUA MINUA MUISTAEN.

EHKÄ KOSKAAN VUORELLE PÄÄSSYT EN,

EHKÄ SAMMUIVAT LIEKITKIN PENSAAN,

EHKÄ JALKANI POLKIVAT MAAHAN ROUTAISEEN.

SILTI LEIPÄ ON LEIPÄ MINUN RUUMIISTANI,

SILTI MALJASTA ELÄMÄ VIRTAA.

SIITÄ OSANI TAHDON HÄNEN SANAANSA MUISTAEN.